

pissaja ta ei olnud, see oli ka hâsti teada.
Kõik küla pidas tõst lugu.

Maret lõi veel punasemaks ega saanud sõna suust wâlja.

„Armas Maret, wâsta mulle kâs sa tahad mulle tulla wôi ei,” palus Mart, „siis tean, kuda lugu on ja kâs wôin loota.”

„Tahan küll,” wâstas Maret viimaks viiwitades ja hâbenedes.

„Jumal tânatud, see on rôðmuštaw wâstuš,” ðiškas Mart suure rôðmuga. „Aga útle nûud, Maret, kâs su wanemad on sellega rahul, et sa mind, kes sulane olen, wâsta wôtad:”

„Isa on küll hâå ja helde minu wâsta olnud,” wâstas Maret. „Ma loodan, et ta ka nûud mitte selle wâsta ei saa olema, kui ma sind wâsta wôtan. Ole aga ise nii hâå ja râagi temaga selle asja pârast. Ema mind wîst küll ei saa feelama, nii palju kui seda jõuan ette arwata.”

„Mõh, see oleks ju wâga lõbus, kui nad oma luba annaksivad,” ütles Mart. „Muß

on selle ka veel útesda. Magu tead, on meie peremehe maa pâäl kaks sauna. Teisest saunast lâheb saunamees lõikuse ajal wâlja. Nûud olen mina juba peremehega rââlinud, et siis mina sinna sauna elama lâhen. Tema on sellega rahul. Mina jáen muidugi oma teenistusesse, aga iga ðhtu, kui tõõ otsas on, tulen kodu. Sâál saunas wâime esite küll elada seni kaua, kui muß ðnn juhtub omale kohta leida. Ja kâs tead, Maret, muß on ka juba enam kui sada rubla kokku hoitud. Kui ma pârast just ûhe paraja koha leian, siis wôin juba rendist ûhe jao ára maksta. Küll me ikka lâbi saame.”

„No jah, see on wâga hâå,” útles Maret, „ega siis minagi hafka laisklema. Üsinaid tõõlissi on alati tarvis; ma wôin kui oma wâike talitus tehtud, ka tõõle minna ja oma jagu teenida. Ma olen õppinud tõõd tegevma, ja selle pârast ei ole see mulle sugugi raske. Laiskla elu ma ei armasta!”

Nõnda viisi juttu ajades ja tuleva aja kohta nõuu pidades jõudsivad mõlemad Ma-